

Standpunkt, som man indtog i 1901 og de Aar, der ligge forud. Jeg tror, at man ved at lade dette Spørgsmaal gaa ud af Debatten og her holde sig til Regeringsforslaget, maaske vil kunne vente en større Imødekommehed paa andre Punkter under de fremtidige Forhandlinger. Paa dette Punkt er jeg overbevist om, at Folketinget ikke vil blive staaende ved den sidst vedtagne Lov, men vil ønske at opretholde det Standpunkt, som man dør indtog allerede paa et tidligere Tidspunkt, nemlig forud for Loven af 1901.

Der har været antydet Ændringsforslag om at vælge en Mellemsvej, altsaa gaa til 13 Aars Alderen. Om der kunde være nogen Mulighed for, at man kunde akkviescere ved dette igen i nogle Aar, altsaa tage det tilbageværende Stykke, de to Aar, som ligge os imellem, i 2 Tempi, for at bruge et forslidt Udtryk, det er jo muligt, men da der ikke foreligger Ændringsforslag i den Retning, finder jeg heller ikke Anledning til at komme dybere ind derpaa. Jeg maa derfor meget fraraade Ændringsforslag Nr. 26 og som Følge deraf ogsaa Nr. 21—22.

Det næste Spørgsmaal, jeg skal gøre et Par Bemærkninger om, er Spørgsmaalet om Kvinders Natarbejde og Arbejde efter Barnefødsel. Jeg havde allerede i Fjor, tror jeg, Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at naar jeg havde sat en Bestemmelse ind om Forbud mod Kvinders Natarbejde, var det, fordi jeg følte mig forpligtet af, hvad der tidligere var sket i saa Henseende, men at jeg rent personlig havde nogen Sympati for Kvindernes Krav i saa Henseende om at have den samme Frihed som Mænd til at lægge Arbejdstiden, som det nu passer dem i Henhold til deres Uddannelse og efter den Virksomhed, hvori de arbejde. Jeg skal derfor ikke her tage et bestemt Standpunkt mod de Ændringsforslag, der gaa ud paa at forandre Lovforslagets Bestemmelser. Naar der af et enkelt Medlem er stillet Forslag om at afvente Afgørelsen af de Bestemmelser, der i saa Henseende maatte anses for ønskelige, indtil vi opnaa, at Kvinder ogsaa faa politisk Valgret og derigennem faa Indflydelse paa Afgørelsen og maaske ogsaa Repræsentanter i de to Ting, maa jeg maaske alligevel sige — da Forslaget jo er genoptaget, og det saaledes ikke er udenfor Diskussion —, at saa kunde man gøre den samme Betragtning gældende overfor en Mængde andre Spørgsmaal, hvor det maa indrømmes, at Kvinder, og det gælder jo ikke blot med Hensyn til dette

Spørgsmaal, men med Hensyn til en hel Række andre Spørgsmaal, maaske vilde kunne give disse Spørgsmaal en mere alsidig Belysning, naar de fik Lejlighed til at udtale sig om dem under det Ansvar, det giver at udtale sig som Medlemmer af Rigsdagen. Men jeg tror ikke, at man skal udskyde Spørgsmaalet af Hensyn dertil. Vi have en Forpligtelse til at tage vort Standpunkt, og jeg er ikke saa ængstelig ved at tage mit. Jeg har saaledes foreslaaet Forbud mod Kvinders Natarbejde, og derved har jeg ingen større Betænkelighed. Men paa den anden Side kan jeg finde mig i at gaa ind paa at tillade Kvinder den samme Frihed til at arbejde, naar som helst de ville, hvad enten det er Nat eller Dag, ligesom Mænd.

Hvad Spørgsmaalet om Kvinders Ret til at arbejde efter Barnefødsel angaar —, altsaa Ændringsforslagene 38—39 —, vil jeg straks sige, at jeg der vil anbefale det af Mindretallet under Nr. 39 stillede Ændringsforslag. Forskellen mellem de to Ændringsforslag er ikke meget stor. Der er, som det er fremhævet, for det første den Forskel, at i Ændringsforslag Nr. 38 er det absolut forbudt Kvinder, uden Hensyn til deres og Barnets Helbredstilstand, at arbejde i 4 Uger, medens der ved Ændringsforslaget under Nr. 39 er aabnet Adgang for Kvinder til paa et tidligere Tidspunkt at optage Arbejdet, naar det ved Lægeattest godtgøres, at det kan ske uden Skade for Barnets eller deres egen Sundhed. Jeg kan nu ikke se, at der kan være stor Fare ved at tillade Kvinder at arbejde, før de 4 Uger ere forløbene, naar der foreligger Lægeattest for, at det kan ske uden Skade for hendes egen eller Barnets Sundhed. Jeg har dernæst nogen Betænkelighed ved Ændringsforslag Nr. 38, fordi det efter sin Ordlyd synes at angive, at de Kvinder, der som Følge af Bestemmelsen i § 30, hvad enten den faar den ene eller den anden Affattelse, maatte være forhindrede i at arbejde i den Virksomhed, hvor de ellers have deres Arbejde, i 4 Uger skulde have en større Ret, om jeg maa bruge det Udtryk, til at erholde Hjælp af det offentlige end andre Samfundsborgere eller -borgerinder. Det er maaske nok ikke tilsigtet, men det synes dog i nogen Grad at fremgaa af Ordlyden, naar det siges, at den paagældende „er da berettiget til af Kommunens Midler at erholde den Hjælp, hun i det paagældende Tidsrum behøver“. Alle i Samfundet ere jo berettigede til, naar de ikke kunne klare sig selv, at erholde det fornødne, og Lovgivningsmagten bestemmer,